

Publicat a: Ara Llegim

Títol: «L'arquitectura de la ficció. Claus per a escriure narrativa»

Autor: Vicent Usó

Pròleg de Manuel Baixauli

Editorial: Bromera

Alzira, 2017

Proliferen des de fa anys les escoles d'escriptura. Posat que un novençà en el camp de les lletres tinga una mica de talent, és obvi que no li farà cap mal aprendre un rudiment de les tècniques que **poden ajudar els seus escrits a formular-se** com un relat d'alguna mena de valor literari (si no hi ha talent, és clar, més val no posar-s'hi).

L'arquitectura de la ficció. Claus per a escriure narrativa és precisament un manual on s'exposen de manera clara i ordenada aquestes tècniques a què he fet referència. El seu autor, **Vicent Usó** (Vila-real, 1963), ha aprofitat la seua àmplia experiència novel·lística per a **indagar en tots els aspectes que permeten construir un bon relat ficcional**, exemplificant de vegades els diferents aspectes abordats amb detalls del seu propi corpus literari. Ha seguit així les passes del seu mestre, **Jaume Cabré**, que en *El sentit de la ficció* (profusament citat per Usó) ja va deixar pistes importants sobre els secrets d'una bona edificació narrativa.

Escriptors de brúixola o de mapa

Diu **Manuel Baixauli**, en el pròleg del llibre d'Usó, que **li fa pena no haver trobar aquest**

manual vint anys enrere, quan començava en l'ofici de l'escriptura. El mateix Usó fa classes en una d'aquestes escoles on s'ensenyen les beceroles de l'art narrativa. Cal pensar, doncs, que la utilitat de l'invent està més que justificada.

Per aquestes pàgines passa la diferència entre els escriptors de mapa i els escriptors de brúixola (els primers necessiten tindre tots els aspectes de l'obra esquematitzats abans de començar a escriure, els segons es deixen guiar per l'instint); el delicat equilibri entre mostrar ("Com a l'escala de davant de l'armari de casa dels meus senyors, l'escala, fins al primer pis, era de pinyonet. Del primer pis al meu, era de rajola vermella...". *La plaça del diamant*) i interpretar ("De mica en mica els temors de Rodolphe també la van anar guanyant a ella. Primer, l'amor l'havia embriagada, i no havia pensat en res més enllà". *Madame Bovary*); la diferència (com volia E.M. Forster) entre personatges plans (meres caricatures estereotipades) i personatges redons (complexos, profunds, amb vida interior), i un llarg etcètera de destreses que **ajuden a escollir punt de vista, caracteritzar protagonista i secundaris, plantejar un conflicte o gestionar la informació.**

Inspiració? Ja ho va dir Picasso: "La inspiració existeix, però t'ha d'enganxar treballant".

L'arquitectura de la ficció és un text sòlid i perfectament útil per poder dur a terme aquest esforçat ofici.